ſulla peäle tulli, olli koik jo wäljas, nenda et totter tedda wägga hästi ärraſelletas, ja ni pea kui ta tedda näggi, olli ta kohhe temma kallal tedda omma kotti toppimas, et teine kui sea pörsas ta käes kisſendas. Ja kui ta tedda kotti sisse olli ſanud, ſiddus ta ſedda kotti peält kinni, ja wiskas tedda kottiga tükkis jökke, tagga-järrel huides, "ſaab nähha, kas nüüd ennam lähhäd kõndima." — ja nüüd jookſis ta emmandale kulutama, mis olli ſündind.

Emmand moistis kohhe ärra, et ſe ta mees olli, ja töttas ni paljo kui tal ihho hinge olli, tedda lasta wälja tombada. Kas ta ſe armo pärraſt ſündis, woi et ta wastamiſt kartis, ſedda teab jälle agga ſe, kes meie ſüddame pohja ſisſe nääb. Agga kui Ramut wäljatombati, tullid need teiſed kaks ka mäele, ja nüüd ollid ſeäl ühhe korraga kolm Ramat pitkali maas. Ei ſedda immet moiſtnud ükski ärra, kui emmand, ſeſt ſeäl ümberkaudo ei teädnud ükski weel middagi Ramo wendadeſt kui ſe ſel. Ka oli ſe emmand kohhe tohtrit ja welskrit ſenna lasnud kutſuda, ja need arstiſid neid keik kolm jälle ellama. Eeſt ni pea kui Ramo kot ſai lahti ſeutud, hakkas ta kohhe likuma — ja need teiſed kaks, kes ſeäl keldris, näija ja janno pärraſt hakkand wina jotma, ja ſedda wägga liaste wotnud, ſaid wee ſees nago wina kustutuſt, ja ſe pidas hinge neile.

Kui nad nüüd keik kolmekeste jälle jalkul olid, widi neid Rae-hone peäle, ja Ramo emmand räkis ſeäl keik ülles. Agga kui Ramo tundis, et ſe üllem Pormeister wihhaste temma peäle watis, ja ſeſt kartma loi, keritas ta ennaſt omma wendade wahhele, nenda kui ta lapſe pölwes jo teinud, ja nüüd ei teädnud ükski ennam, kes ſe üks, ehk kes ſe teine olli, et emmand iſſegi ei woinud otſuſt anda. Kutſuti siis ka ſedda totrit ette. Agga kui ſe omma kottiga tulli, ja need kolm maſajalga näggi, tahtis ta neid keik omma kotti

Eesti-Ma Rahwa Kalender 1812, lk. 21